

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/396/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812213488
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3812213488.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Oľgy Lichnerovej a sudkýň JUDr. Alice Beňovej a JUDr. Ivety Martinákovovej v právnej veci navrhovateľa J. Y. G., s.r.o so sídlom H., C. č. 5, V. XXXXXXXX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou U. Y., s.r.o. so sídlom H., C. č. 5, V. XX XXX XXX, proti odporkyni I. C., bytom R., Q. č. XXXX/X, zastúpenej JUDr. Z. X., advokátom so sídlom W., J. Y. č. X/A, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporkyni Združenie na ochranu občana spotrebiteľa R. so sídlom C., D. XX, V. XXXXXXXX, zastúpeného JUDr. Z. X., advokátom so sídlom W., ul. J. Y. č. X/A, o zaplatenie 745,36 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 21. marca 2013, č.k. 15C/12/2013-101 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľ je **p o v i n n ý** zaplatiť odporkyni a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania - trov právneho zastúpenia vo výške 59,26 eur k rukám JUDr. Z. X., advokáta, do troch dní.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa proti odporkyni domáhal zaplatenia 745,36 eur s príslušenstvom. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť odporkyni a vedľajšiemu účastníkovi trovy konania vo výške 177,42 eur na účet JUDr. Z. X., advokáta a trovy odporkyni a vedľajšiemu účastníkovi za právne zastupovanie na účet JUDr. I. W., advokáta, vo výške 169,35 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vychádzal zo zistenia, že právny predchodca navrhovateľa Všeobecná úverová banka a.s. Bratislava uzatvoril s odporkyňou dňa 13.01.2005 zmluvu o poskytnutí flexipôžičky. Z predmetnej zmluvy vyplýva, že banka poskytla odporkyni úver 30.000,- Sk s lehotou splatnosti 36 mesiacov, s čerpaním úveru 13.01.2005, mesačnou anuitnou splátkou 1098,16 Sk, pri počte splátok 36, pri prvej splátke 13.02.2005 a poslednej 13.01.2008. RPNM bola určená na 11,62 %, celkové náklady dlžníka 41.723,76 Sk, toho výška istiny 30.000,- Sk a výška úrokov s poplatkami 11.723,76 Sk. Poplatky spojené s uzavretím zmluvy boli 750,-Sk za poskytnutie úveru, za prvú upomienku 300,- Sk za každú ďalšiu 500,- Sk, za vedenie účtu 40,- Sk mesačne. Súčasťou zmluvy boli i Všeobecné obchodné podmienky VÚB a.s. na poskytovanie spotrebných úverov a poistených spotrebných úverov fyzickým osobám - občanom. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok z 12.04.2007 postúpila D. a.s. H. navrhovateľovi súbor pohľadávok, okrem iných i predmetnú pohľadávku voči odporkyni. Prílohou k zmluve o postúpení pohľadávok je i výpis z účtovných kníh s uvedením rozhodujúcich údajov. Okrem iného z týchto príloh vyplýva stav pohľadávky k 12.04.2007, dátum odstúpenia k 23.10.2006, resp. dátum výpovede k 23.10.2006, dátum splatnosti k 27.11.2006, a iné údaje. Z dohody o uzavretí splátkového kalendára vyplýva, že veriteľ - navrhovateľ a odporkyňa ako dlžník v dohode podpísali uznanie záväzku, podľa ktorého odporkyňa uznala čo do dôvodu a výšky záväzkov veriteľa na základe zmluvy s VÚB a.s. číslo zmluvy 0030640120105 vo výške istiny 578,21 eur, príslušenstva pohľadávky podľa zmluvy a nákladov na inkasné konanie 112,86 eur. V časti 3. Forma splatenia záväzku nie je vypísaná žiadna časť, dohoda ďalej obsahuje v časti 4. Rozhodcovskú doložku a v časti 5. Záverečné ustanovenia. Dohodu podpísala

odporkyňa a zástupca navrhovateľa dňa 02.06.2009. V konaní nebolo sporné, že odporkyňa v dôsledku zmluvy o úvere čerpala úver poskytnutý VÚB a.s. vo výške 30.000,- Sk. Aktívna vecná legitimácia navrhovateľa bola preukázaná zmluvou o postúpení pohľadávok. Navrhovateľ v konaní poukazoval na špecifikáciu žalovanej sumy s odkazom na prílohu k zmluve o postúpení pohľadávok /č.l. 21 a 23 spisu/, z ktorej vyplýva dátum konečnej splatnosti 27.11.2006. Súd sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodne vznesenou námietkou premlčania dlhu odporkyňi, ktorú vzniesol opakovane v konaní tak vedľajší účastník ako i odporkyňa sama. Pokiaľ nastala celková splatnosť dlhu 27.11.2006 a navrhovateľ podal návrh dňa 30.07.2012, bol návrh podaný po uplynutí trojročnej premlčacej doby podľa § 101 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti súd udáva, že i keď išlo o zmluvu o úvere uzavretú podľa Obchodného zákonníka, vzhľadom na to, že táto zmluva je svojim charakterom zároveň i spotrebiteľskou zmluvou, pričom na záväzky zo spotrebiteľskej zmluvy je potrebné použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka, a tým i ustanovenia o premlčaní, spravuje sa premlčanie takéhoto dlhu občianskym právom. Pokiaľ navrhovateľ poukazoval na Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku vzhľadom na zistené okolnosti uzavretia tejto dohody, považuje súd túto dohodu za absolútne neplatný právny úkon predovšetkým pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka a neplatnú pre neexistenciu slobodnej vôle na strane účastníčky dohody - odporkyňi. Je zrejmé, že len a len z iniciatívy navrhovateľa bola vyhladaná odporkyňa s tým, že dojednáva len splátky tohto úveru, pričom nebola vôbec informovaná o tom, že dlh bude v krátkej budúcnosti premlčaný a aké sú následky uznania záväzku. Odporkyňa v konaní uviedla, že jediným účelom návštevy zástupcu navrhovateľa bolo uzavretie dohody o splátkach, pričom v dohode nie sú dohodnuté žiadne splátky. I keď je v zmluve vypísaný pôvodný veriteľ a číslo pôvodnej úverovej zmluvy, výška omeškanej istiny, len veľmi ťažko preto možno uvažovať o uznaní dlhu čo do právneho dôvodu. Pokiaľ bolo účelom návštevy dojednanie splátok, v predmetnej dohode výška splátok vôbec nie je uvedená, pričom v časti 3.dohody je vopred predtlačené vyhlásenie dlžníka o jeho vedomosti o premlčaní dlhu a jeho následkoch. Táto skutočnosť nebola v konaní vôbec preukázaná, práve naopak odporkyňa poprela, že by vedela vôbec čo je to premlčanie, čo znamená uznanie záväzku a uznanie premlčaného dlhu. Takto deklarovaný zámer navrhovateľa dosiahnuť úspešnú vymožiteľnosť pohľadávky podpísaním dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, súd hodnotí ako nekalú obchodnú praktiku, pretože navrhovateľa ako veriteľa viedlo k podpisu dohody to, aby docielil vymožiteľnosť práva pred súdom, a nie menil pôvodný obsah zmluvy, a to dojednanie nových splátok. Samotný „úmysel“ dojednať nový splátkový kalendár vyplýva z toho, že v dohode vôbec splátky nie sú uvedené, nie je vypísané príslušenstvo dlhu, počet splátok, splatnosť a podobne. Dohoda ako taká je pritom vyhotovená vo forme predtlačeneho textu, t. z. pre všetky prípady dlhov či sú v čase podpisu tejto listiny premlčané, alebo nie. Uzatvorenie tejto dohody nevyjadruje vôľu konajúcej osoby /viď výpoveď odporkyňi/ je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pretože pri uzatváraní dohody neboli dodržané princípy dobromyseľnosti, čestnosti. Uznanie dlhu nemohlo platne nastať v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka, pretože odporkyňa nevedela o premlčaní dlhu tak ako to vyžaduje uvedené ustanovenie. Tvrdenia navrhovateľa o rozdielnych účinkoch uznania práva v zmysle § 110 ods. 1 druhá veta OZ a uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka, a to že uznanie práva podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka nie je viazané na vedomosť dlžníka, že uznáva premlčané právo, kým pri uznaní dlhu v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka sa vyžaduje táto vedomosť, považuje súd vzhľadom na všetky zistené okolnosti ohľadom uzatvorenia tejto dohody za účelové až špekulatívne. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že zamestnanec navrhovateľa nepredkladal túto dohodu vôbec s úmyslom dosiahnuť uznanie či už práva alebo dlhu, účelom jeho návštevy bolo dojednať splátky a docieľiť podpis dohody zo strany odporkyňi. Osoba dlžníka pritom v tejto formulárovej dohode vyhlasuje, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch, čo teda odporuje horeuvedenému tvrdeniu navrhovateľa. Vzhľadom na uvedené považoval súd dohodu za neplatný právny úkon jednak z dôvodu nedostatku vôle na strane odporkyňi a jednak pre rozpor s dobrými mravmi, a to i pre rozpor s § 4 ods. 8 zákona č. 257/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, ako takúto praktiku veriteľa označuje za nekalú obchodnú praktiku v zmysle § 8 ods. 4 citovaného zákona, preto v dôsledku vznesenej námietky premlčania súd návrh zamietol predovšetkým z tohto dôvodu. Súd uviedol, že navrhovateľ neunesol ani dôkazné bremeno v tom zmysle, že nevedel uviesť aká bola dohodnutá výška splátok, ich splatnosť, kedy odporkyňa svoju povinnosť porušila, kedy sa stal splatný celý úver, ako bolo dohodnuté úročenie, RPMN, spôsob jej určenia, výpočet sumy úroku z omeškania, pričom podľa názoru súdu súd nemá tieto tvrdenia čerpať z predložených listinných dôkazov, o to viac keď sa odporkyňa vyjadrila, že nemá prehľad koľko splátok zaplatila a koľko ešte dlhuje. Tvrdenia o základe a výške nároku by mali byť súčasťou žaloby, prípadne zrozumiteľne vysvetlené na súdnom pojednávaní tak, aby žalovaný sa mohol kvalifikovane k veci vyjadriť. Avšak vzhľadom k tomu, že súd považoval celý nárok za premlčaný sa

podrobnejšou špecifikáciou nezaoberal. Pokiaľ ide o tvrdenia navrhovateľa o tom, že vedľajší účastník nemôže účinne vzniesť námietku premlčania, súd konštatoval, že s týmto názorom nesúhlasí. Pokiaľ by vedľajší účastník v občianskoprávnom konaní nemohol urobiť v konaní procesné vyhlásenie, či už ústne alebo písomne, ktoré opiera aj o ustanovenia hmotného práva, stratil by sa akýkoľvek jeho význam v konaní. Vedľajší účastník podľa názoru súdu môže vzniesť aj námietku, ktorá je hmotnoprávneho charakteru, napríklad námietku neplatnosti právneho úkonu, premlčania dlhu a podobne. Okrem toho v danej veci vznikla námietka premlčania pred súdom aj odporkyňa ako dlžník. Pokiaľ ide o návrh na prerušenie konania s požiadavkou položiť Súdnu dvor Európskej únie otázku ohľadom posúdenia nekalých podmienok aj v zmenách a doplnkoch pôvodnej spotrebiteľskej zmluvy, súd sa týmto návrhom nezaoberal, pretože tento návrh bol podaný podmienene pre prípad ak súd nebude akceptovať právnu argumentáciu ohľadom tohto úkonu. Vzhľadom na to, že súd sa takmer v celom rozsahu stotožnil s argumentáciou vedľajšieho účastníka ohľadom vyhodnotenia neplatnosti tohto úkonu, súd tento návrh nepovažoval za účinný procesný návrh vedľajšieho účastníka, o ktorom by mal súd rozhodovať. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. V konaní bola úspešná odporkyňa a vedľajší účastník na strane odporkyne. Vedľajšiemu účastníkovi vznikli trovy za právne zastupovanie právnym zástupcom JUDr. Andrejom Cifrom, pričom ide o trovy právneho zastúpenia z hodnoty sporu 745,36 eur, odmena za jeden úkon právnej služby podľa § 10 odst. 1,2 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. predstavuje 51,45 eur, pričom ide o úkony - prevzatie a príprava zastúpenia 51,45 eur + režijný paušál v roku 2012 7,63 eur, písomné vyjadrenie z 9.11.2012 v sume 51,45 eur + RP 7,63 eur, písomné vyjadrenie z 15.03.2013 v sume 51,45 eur + RP 7,81 eur, trovy právneho zastúpenia vzniknuté na strane vedľajšieho účastníka pre JUDr. Z. X. sú ako celok sú 177,42 eur. Trovy právneho zastúpenia advokáta - substitúta JUDr. I., ktorý zastupoval aj vedľajšieho účastníka a aj odporkyňu, ide teda o trovy oboch účastníkov, avšak vzniknuté len jednému právnemu zástupcovi, a tieto predstavujú odmenu za zastupovanie na pojednávaní 21.03.2013 v sume 51,45 eur, režijný paušál 7,81 eur, spolu 71,11 eur s DPH, ďalej náhradu cestovného advokátskej koncipientky za cestu dňa 21.3.2013 za cestu Lučenec - Prievidza 240 km, základná náhrada za 1 km 0,183 eur, spotreba na 100 km 6,5 l, cena za liter paliva 1,44 eur, spolu cestovné 66,38 eur, pričom právny zástupca uplatňuje len polovicu cestovných výdavkov vzhľadom k tomu, že v predmetný deň sa zúčastnil pojednávania na OS v Prievidzi aj v inej veci. Ďalej súd priznal náhradu za stratu času za účasť na pojednávaní 10 polhodín á 13,01 eur, spolu 130,10 eur, suma v polovici 65,05 eura. Trovy právneho zastúpenia JUDr. I. W. predstavujú potom spolu 71,11 eur + 33,19 eur + 65,05 eura, trovy spolu 169,35 eur. Súd v zmysle uvedeného preto priznal náhradu trov vedľajšieho účastníka v sume 177,42 eur a trovy odporkyne a vedľajšieho účastníka zastupované tým istým právnym zástupcom v sume 169,35 eur.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ. Navrhol ho zmeniť tak, že odvolací súd jeho návrhu vyhovie, resp. zrušíť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania vo výške 71,11 eur. V odvolaní namietal, že dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku spĺňa všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre platnosť uznania dlhu zo strany dlžníka, teda má písomnú formu, vyplýva z nej dôvod vzniku pohľadávky, výška pohľadávky a prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť. Zároveň odporkyňa potvrdila vedomosť o premlčaní dlhu a následkoch s tým spojených. V tejto súvislosti poukázal na čl. 3 bod 3.1 Dohody, v ktorej je jednoznačne zrozumiteľne a jasne uvedené: "Osoby uvedené v bode 1.2a alebo 1.3 tejto Dohody vyhlasujú, že majú vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch". V danom prípade došlo k nespochybniteľnému uznaniu dlhu, pričom na to, aby nastali právne účinky spojené s uznaním práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu. Nesúhlasil so zamietnutím žalobného návrhu z dôvodu premlčania, nakoľko je zrejmé, že ak by aj odporkyňa v čase uznania dlhu nevedela o jeho premlčaní, právny účinok spojený s uznaním práva, ktorý predpokladá § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka, t. j. prerušenie plynutia pôvodnej premlčacej doby a začiatok plynutia novej desaťročnej premlčacej doby, v takomto prípade nastupuje. Obsah dohody nie je tak rozsiahly, aby sa s ním odporkyňa nemala možnosť oboznámiť a okrem toho odporkyňa dohodu podpisovala vo svojom bydlisku, teda mala možnosť dohodu si v pokoji prečítať a v prípade, ak mala záujem uzatvoriť dohodu s takýmto obsahom, vysloviť s ňou svoj súhlas svojím podpisom, resp. odmietnuť ju a nepodpísať, ak s jej obsahom nesúhlasila. Ďalej uviedol, že dohodou dochádza k zmene v obsahu záväzku zmluvných strán, ktorá spočíva v tom, že odporcovi je umožnené splácať záväzok v splátkach. Zastával názor, že odporkyňa po tom, čo sa oboznámila s obsahom dohody, svojím podpisom svoj existujúci záväzok uznala a vyjadrila svoju vedomosť s premlčaním pohľadávky.

Odporkyňa nebola k podpisu dohody žiadnym spôsobom donútená, uzatvorením predmetnej dohody taktiež nedochádza k zhoršeniu postavenia odporkyne ako spotrebiteľa, ale práve naopak navrhovateľ poskytol odporkyni možnosť plniť už existujúci splatný záväzok, s plnením ktorého sa odporkyňa dostala do omeškania, v splátkach, pričom odporkyňa zároveň uhradila štyri splátky. Navrhovateľ nesúhlasil ani s rozhodnutím súdu prvého stupňa, ktorým bol zaviazaný na úhradu trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka. Zastával názor, že združenie na ochranu spotrebiteľa musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Združenia na ochranu spotrebiteľa podľa § 25 zákona č. 250/2007 Z. z. majú pritom možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva. Tieto právne závery ustálil aj Krajský súd v Bratislave vo svojom rozhodnutí sp. zn. 5Co/26/2012, ako aj v rozhodnutí sp. zn. 3Cob/259/2011, ktorý v obdobných prípadoch nepriznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov právneho zastúpenia. Ako vyplýva z dôvodovej správy k zákonu č. 384/2008 Z. z., cieľom novelizácie Občianskeho súdneho poriadku bolo posilniť ochranu spotrebiteľa v sporoch vyplývajúcich zo spotrebiteľských zmlúv a umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby, najmä združenia na ochranu spotrebiteľov. Navrhovateľ má za to, že úmyslom zákonodarcu bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa priamo na ten účel zriadeným subjektom, ktoré budú spôsobilé poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc, a ktoré budú v danej oblasti aj materiálne aj personálne vybavené a odborne kompetentné. Navrhovateľ má z vlastných skúseností vedomosť, že združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu odporcu, a to oznámením o vstupe združenia do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania. Z uvedeného je zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania združenie nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade. Vedľajší účastník viaceré procesné podania nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, významných skutočností vzťahujúcich sa na predmet sporu. Rovnaký právny názor vyjadril aj Krajský súd v Košiciach v rozhodnutí sp. zn. 6Co/141/2012. Navrhovateľ zároveň poukázal na to, že uvedenú činnosť by malo byť schopné účelne zabezpečiť aj samotné združenie. Paušálny vstup združenia zastúpeného advokátom do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, iba zbytočne navyšuje trovy konania a navodzujem dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia. Obdobný právny názor vyslovil aj Krajský súd v Banskej Bystrici v rozhodnutí sp. zn. 17Co/91/2012. V zmysle uvedeného navrhovateľ zastával názor, že trovy vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva, čo je dôvodom hodným osobitného zreteľa podľa ust. § 150 O.s.p.. Súd by nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi neporušil právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov konaní podľa čl. 47 ods. 2,3 Ústavy SR, čo vyvodil o.i. z nálezu Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 78/03. V súvislosti s poukazovaním vedľajšieho účastníka na ust. § 137 O.s.p., na ustanovenia Charty základných práv EÚ ako aj na rozhodnutia Súdneho dvora EÚ navrhovateľ uviedol, že združenie odporcu v konaní nezastupuje. V dôsledku uvedeného nemožno pri zdôvodňovaní nároku na náhradu trov konania podľa navrhovateľa argumentovať ust. § 137 O.s.p., keďže toto priznáva náhradu hotových výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, teda najmä Centrum právnej pomoci. Obdobný právny názor vyjadril Krajský súd v Prešove v rozhodnutí, sp. zn. 13Co/40/2012. Z týchto dôvodov navrhovateľ považoval právne zastúpenie vedľajšieho účastníka v predmetnom konaní za nadbytočné, účelové a nehospodárne.

Odporkyňa a vedľajší účastník v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa navrhli napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu potvrdiť ako vecne správny a zároveň si uplatnili právo na náhradu trov odvolacieho konania za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu spolu s príslušným režijným paušálom) vo výške 59,26 eur. Konštatovali, že spotrebiteľská právna úprava zahŕňa komplex právnych noriem verejnoprávneho ako aj súkromnoprávneho charakteru. Na úrovni súkromnoprávnej upravujú spotrebiteľské normy okruh všetkých súkromnoprávných zmluvných vzťahov (vrátane obchodnoprávných, ktoré majú charakter absolútneho obchodu) uzatváraných medzi dodávateľmi a spotrebiteľmi. Osobitný právny režim spotrebiteľských zmlúv, ktorý modifikuje klasickú zásadu zmluvnej autonómie vyplýva zo zvýšeného záujmu spoločnosti

ochraňovať slabšieho účastníka zmluvného vzťahu (spotrebiteľa), ktorý vstupuje do zmluvných vzťahov s predajcami a poskytovateľmi rôznych plnení a služieb (dodávateľmi), ktorí stále častejšie na trhu vystupujú v monopolnom postavení resp. konajú v rámci kartelových dohôd. V uvedenom rámci je podľa názoru odporcu a vedľajšieho účastníka potrebné pri správnej interpretácii a aplikácii ustanovení spotrebiteľských zmlúv smerujúcich k ochrane spotrebiteľa vychádzať z teórie výhodnosti, ktorá v

každom konkrétnom prípade vždy odôvodňuje preferenčné použitie tých zákonných ustanovení, ktoré sú na prospech spotrebiteľa. Ďalej uviedli, že navrhovateľom predložená Dohoda o uzavretí splátkového kalendára o uznaní záväzku je formulár, ktorý vopred pripravil dodávateľ pre spotrebiteľa, pričom spotrebiteľ nemal žiadnym spôsobom možnosť ovplyvniť jej obsah. Takto predformulovaná Dohoda obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky a to predĺženie premlčacej doby formou uznania dlhu a rozhodcovskú doložku. Ich právny význam a dôsledky sú pre väčšinu spotrebiteľov neznámymi kategóriami. Ako neprijateľné, sú obe zmluvné podmienky obsiahnuté vo formulári Dohody absolútne neplatné. Uzatvorenie Dohody je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, pretože pri uzatváraní Dohody neboli dodržané princípy dobromyseľnosti, čestnosti a navrhovateľom boli využité omyl a lesť v snahe dosiahnuť predĺženie premlčacej doby. Neprijateľnosť zmluvnej podmienky predĺženia premlčacej doby formou uznania dlhu odôvodnili odporkyňa a vedľajší účastník tým, že predĺženie premlčacej doby umožňuje navrhovateľovi účelové kapitalizovanie pohľadávky nárastom príslušenstva v dôsledku plynutia času a následnú kvantifikáciu príslušenstva pohľadávky, ktorú už vo svojej žalobe označuje navrhovateľ ako súčasť uplatnenej istiny, čo prináša možnosť podstatného zvýšenia trov takéhoto súdneho konania. Spôsobuje, že drvivá väčšina priemerných spotrebiteľov už v čase uplatnenia pohľadávky na súde nedisponuje prvotnými dokumentmi o uplatnenej pohľadávke a stráca tak teoreticky možnosť brániť sa napr. preukázaním splnenia resp. čiastočného splnenia dlhu, resp. poukazaním na neprijateľné zmluvné podmienky a nekalé obchodné praktiky dodávateľa. Predĺženie premlčacej doby navrhovateľ odvodzuje od ust. § 558 Občianskeho zákonníka, čím chce získať výhodu právnej domnienky existencie dlhu v čase uznania a uľahčiť si tak pozíciu v súdnom spore tým, že nemusí preukazovať vznik dlhu a jeho výšku v čase uznania. Navrhovateľ vo formulárových dohodách teda necháva dlžným spotrebiteľom uznávať pohľadávky v rozsahu takej sumy, na ktorú nemá v celom rozsahu platný právny titul t. j. suma dlhu (istiny) je vyššia ako skutočná pohľadávka podložená platným právnym titulom. Uzatvorením Dohody chce navrhovateľ pre potreby súdneho konania navodiť dojem perfektности pôvodných zmlúv a získať titul aj na vymáhanie súm, na ktoré nemá právny nárok, ktorých zaplatenie právnenmu predchodcovi navrhovateľa resp. navrhovateľovi zakladá spotrebiteľovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Podľa názoru odporkyne a vedľajšieho účastníka pre spotrebiteľa je vždy neprijateľné spoplatňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými sa spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak tieto sú poskytované a vykonávané vo vlastnom záujme dodávateľa. Návrh na uzatvorenie formulára Dohody o uzatvorení splátkového kalendára a uznaní záväzku nikdy nevychádza od spotrebiteľa napriek tomu, že navrhovateľ sa snaží tvrdiť opak. Konanie žalovaného spotrebiteľa je vždy iba reakciou na predchádzajúcu aktivitu zo strany inkasnej spoločnosti navrhovateľa, ktorá pod zámienkou uzavretia splátkového kalendára so spotrebiteľom predkladá spotrebiteľovi dohodu o uznaní a splácaní dlhu, ktorej významu a zamýšľaným právnym dôsledkom oslovené osoby nerozumejú. Ochota prevažnej väčšiny dlžníkov podpisovať pracovníkom inkasných spoločností prakticky akékoľvek predložené listiny, vyplýva primárne zo záujmu dlžníkov uhradiť si svoje záväzky, často aj napriek ich objektívnej neschopnosti. Dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach je kombináciou jednostranných a dvojstranných právnych perfektности pôvodných zmlúv a získať titul aj na vymáhanie súm, na ktoré nemá právny nárok, ktorých zaplatenie právnenmu predchodcovi navrhovateľa resp. navrhovateľovi zakladá spotrebiteľovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Podľa názoru odporkyne a vedľajšieho účastníka pre spotrebiteľa je vždy neprijateľné spoplatňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými sa spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak tieto sú poskytované a vykonávané vo vlastnom záujme dodávateľa. Návrh na uzatvorenie formulára Dohody o uzatvorení splátkového kalendára a uznaní záväzku nikdy nevychádza od spotrebiteľa napriek tomu, že navrhovateľ sa snaží tvrdiť opak. Konanie žalovaného spotrebiteľa je vždy iba reakciou na predchádzajúcu aktivitu zo strany inkasnej spoločnosti navrhovateľa, ktorá pod zámienkou uzavretia splátkového kalendára so spotrebiteľom predkladá spotrebiteľovi dohodu o uznaní a splácaní dlhu, ktorej významu a zamýšľaným právnym dôsledkom oslovené osoby nerozumejú. Ochota prevažnej väčšiny dlžníkov podpisovať pracovníkom inkasných spoločností prakticky akékoľvek predložené listiny, vyplýva primárne zo záujmu dlžníkov uhradiť si svoje záväzky, často aj napriek ich objektívnej neschopnosti. Dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach je kombináciou jednostranných a dvojstranných právnych úkonov upravujúcich právne vzťahy, ktoré vyplývajú zo spotrebiteľskej zmluvy. Navrhovateľ má tendenciu prezentovať formulárovú Dohodu ako legitímny spôsob uznania dlhu a predĺženia premlčacej doby poukazujúc na inštitúty klasickej civilistiky uznania práva dlžníkom podľa § 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka resp. poukazujúc na uznanie dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka. Predĺženie premlčacej doby so spotrebiteľmi navrhovateľ nesporne dojednáva podľa ust. § 558 Občianskeho zákonníka, čo zodpovedá obsahu dojednania podľa formulára

„Dohody“. Uznanie práva podľa § 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka a uznanie dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka sú však dva odlišné právne inštitúty, ktoré sú síce navonok podobné avšak svojim obsahom nie sú totožné. Poukázali na to, že navrhovateľ pri uzatváraní formulárovej dohody zjavne ignoruje a porušuje predpisy spotrebiteľského práva a pokiaľ sa aj pokúša za každú cenu dať svojmu protiprávnemu konaniu plášťik vo forme uznania práva resp. dohody o uznaní dlhu, je to iba snaha o zahmlievanie skutočnej podstaty, pretože pod týmto plášťikom sa nachádzajú neprijateľné zmluvné podmienky a nekalé obchodné praktiky. Preukázateľná kumulácia nekalých obchodných praktík zo strany navrhovateľa (§ 7 Zákona o ochrane spotrebiteľa, § 8 ods. 1, 4 Zákona o ochrane spotrebiteľa, § 4 ods. 8 Zákona o ochrane spotrebiteľa, § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka), súčasne s neurčitou Dohody je podľa odporokyne a vedľajšieho účastníka dôvodom na posúdenie uznania ako neplatného právneho úkonu (§ 39 Občianskeho zákonníka, § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka), v dôsledku čoho sa navrhovateľ v predmetnej veci nemôže dovoliavať platnosti predloženej formulárovej Dohody a teda ani právnych účinkov s tým spojených a to ani s poukazom na princíp „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedľuje) uplatnením jeho dôsledkov v neprospech žalovaného spotrebiteľa, pretože vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov realite praktického života odporuje požiadavka na podrobnú znalosť právnych predpisov zo strany spotrebiteľa. K argumentácii navrhovateľa týkajúcej sa dôvodnosti priznanej náhrady trov konania odporokyni a vedľajšiemu účastníkovi uviedli, že súd pri priznaní náhrady trov odporokyni a vedľajšiemu účastníkovi postupoval v súlade s legislatívou Európskej únie, judikatúrou Súdneho dvora EÚ, v súlade s vnútroštátnou právnou úpravou, ustálenou súdnou praxou a slovenskou právnou teóriou. O dôvodnosti priznania náhrady trov odporokyni a vedľajšiemu účastníkovi svedčí aj novelizované znenie ust. § 137 OSP, ktoré bolo s účinnosťou od 01. 01. 2012 doplnené zákonom č. 332/2011 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi. V zmysle citovanej novely § 137 OSP trovami konania sú najmä hotové výdavky účastníkov a ich zástupcov vrátane súdneho poplatku, ušlý zárobok účastníkov a ich zákonných zástupcov, trovy dôkazov, odmena notára za vykonané úkony súdneho komisára a jeho hotové výdavky, náhrada výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, odmena správcu dedičstva a jeho hotové výdavky, tlmočné a odmena za zastupovanie ak je zástupcom advokát. Podľa dôvodovej správy k zákonu č. 332/2011 Z. z. navrhovaná právna úprava má dopadať aj na ďalšie právnické osoby, ktoré sú v súlade s právnymi aktmi Európskej únie aktívne legitimované na kolektívnu ochranu zákonom chránených záujmov napr. vo sfére ochrany pred diskrimináciou, alebo vo sfére kolektívnej ochrany práv spotrebiteľa. V týchto prípadoch budú osobitnými predpismi napr. zákon č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou, zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a zákon č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní. Účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc možno vo všeobecnosti odvodiť z čl. 47 ods. 2 Ústavy SR. Ústavný rozmer práva účastníka na náhradu trov konania v úspešnom súdnom spore vyplýva z nálezov Ústavného súdu SR II ÚS 31/04, II ÚS 56/05, IV. ÚS 147/08, II ÚS 122/09. V súvislosti s trovami vedľajšieho účastníka poukázali na rozhodnutia Krajského súdu v Nitre, Žiline, Banskej Bystrici, Košiciach a v Prešove, ktorými chceli podporiť svoj názor týkajúci sa trov odporokyne a vedľajšieho účastníka.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 212 ods. 1, § 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Navrhovateľ ako odvolací dôvod namietal, že súd prvého stupňa nedostatočne zistil skutkový stav veci a nesprávne právne posúdenie.

Odvolací súd podrobne preskúmal rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní navrhovateľom vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa vo veci samej. Z daného titulu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia vo veci samej, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku dodáva:

Z obsahu spisu vyplýva, že dňa 13.01.2005 uzavrela odporokynia s postupcom VÚB a.s. zmluvu o poskytnutí flexipôžičky, z ktorej vyplýva, že banka poskytla odporokyni úver 30.000,- Sk s lehotou splatnosti 36 mesiacov, s čerpaním úveru 13.1.2005, mesačnou anuitnou splátkou 1098,16 Sk,

pri počte splátok 36, pri prvej splátke 13.2.2005 a poslednej 13.1.2008. RPNM bola určená na 11,62 %, celkové náklady dlžníka 41.723,76 Sk, toho výška istiny 30.000,- Sk a výška úrokov s poplatkami 11.723,76 Sk. Poplatky spojené s uzavretím zmluvy boli 750,-Sk za poskytnutie úveru, za prvú upomienku 300,- Sk za každú ďalšiu 500,- Sk, za vedenie účtu 40,- Sk mesačne. V konaní nebolo sporné, že odporkyňa v dôsledku zmluvy o úvere čerpala úver poskytnutý VÚB a.s. vo výške 30.000,- Sk. Aktívna vecná legitímácia navrhovateľa bola preukázaná zmluvou o postúpení pohľadávok. Navrhovateľ v konaní poukazoval na špecifikáciu žalovanej sumy s odkazom na prílohu k zmluve o postúpení pohľadávok /č.I. 21 a 23 spisu/, z ktorej vyplýva dátum konečnej splatnosti 27.11.2006. Odvolací súd v súlade s názorom súdu prvého stupňa sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodne vznesenou námietkou premlčania dlhu odporkyňi, ktorú vzniesol opakovane v konaní tak vedľajší účastník ako i odporkyňa sama. Pokiaľ nastala celková splatnosť dlhu 27.11.2006 a navrhovateľ podal návrh dňa 30.7.2012, bol návrh podaný po uplynutí trojročnej premlčacej doby podľa § 101 Občianskeho zákonníka, ktorá uplynula dňa 27.11.2009.

K dohode o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku súdna prax už zaujala stanovisko, že pri uzatváraní týchto dohôd zo strany navrhovateľa došlo k nekalej obchodnej praktike. Je nepochybné, že právny vzťah medzi účastníkmi je vzťah so spotrebiteľskej zmluvy, a preto je potrebné aj na tento právny úkon aplikovať ustanovenia, ktoré spravujú vzťahy spotrebiteľského charakteru. Súdna prax vychádza zo stanoviska, že dohoda o splátkach je typicky formulárovým ošetrením vzniknutého stavu, kedy sa na podpis spotrebiteľovi predkladá zdanlivo výhodný formulár o splátkach. Aj v danom prípade dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku predloženú navrhovateľom, treba považovať za formulárový dokument, ktorý má zdanlivo pôsobiť ako ústupok navrhovateľa vo forme povolenia splátok dlhu, avšak jeho cieľom je dosiahnutie uznania záväzku a tým predĺženie premlčacej lehoty na uplatnenie nároku, ako aj dosiahnutie súhlasu s rozhodcovskou doložkou. Z textu dohody je zrejmé, že ide o formulár, ktorý navrhovateľ používa vo vzťahu k neurčitému počtu dlžníkov. Možno konštatovať, že ak dlžník podpisuje takúto dohodu, nerobí to z dôvodu, aby uznal svoj záväzok, ale aby dosiahol splátky svojho dlhu. Uznanie záväzku je cieľ sledovaný predovšetkým veriteľom a nie dlžníkom a keďže ide o predformulované tlačivo, dlžník pri uzatváraní dohody o splátkach nemôže jeho obsah ovplyvniť. Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní dlhu, v ktorej je uvedené, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch, je považovaná za rozpornú s dobrými mravmi. Text dohody je podpísaný na dopredu navrhovateľom pripravený formulár, vytlačený drobným písmom, ktorého obsah nemôže spotrebiteľ ovplyvniť. Zároveň je vždy potrebné prihliadnuť aj na okolnosti, za ktorých takýto úkon vznikol. Dohoda týkajúca sa uznania dlhu nebola iniciovaná odporkyňou, ako spotrebiteľom, ktorá jej uzavretím nič nezískala, ale naopak zhoršila jej postavenie. Vychádzajúc zo zásady ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany je umiestnenie textu o vedomosti premlčaného dlhu do bodu 3 dohody obsahovo označené ako „forma splatenia záväzku“ zavádzajúce, a preto napĺňa kritériá nekalej obchodnej praktiky. Správne preto súd prvého stupňa návrh navrhovateľa zamietol, keď aj odvolací súd sa stotožňuje s jeho právnym záverom, že súdnou ochranou nemožno poskytovať právu, ktoré je uplatňované po použití nekalej obchodnej praktiky a je v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Pokiaľ ide o námietky navrhovateľa týkajúce sa trov vedľajšieho účastníka odvolací súd uvádza, že vedľajší účastník konania má v zmysle ust. § 93 ods. 4 OSP rovnaké práva a povinnosti ako hlavný účastník konania, čo znamená, že tak ako navrhovateľ má právo zvoliť si právneho zástupcu na účely jeho zastupovania v konaní. Pokiaľ by súd nepriamo odoprel vedľajšiemu účastníkovi toto právo tým, že by mu nepriznal právo na náhradu účelne vynaložených trov konania, (ktoré boli v tomto prípade vynaložené účelne t.j. v priamej príčinnej súvislosti s výsledkom sporu) postupoval by v rozpore so zásadou rovnosti účastníkov konania vyjadrenou v ust. § 18 OSP. V uvedenej súvislosti poukazuje odvolací súd na rozhodnutie Ústavného súdu ČR sp. zn. II ÚS 2257/08 zo dňa 07. 07. 2009, kde Ústavný súd ČR uviedol, že vzhľadom k ústavnému rozmeru práva na právnu pomoc nie je možné prostredníctvom pojmu neúčelný vymedzovať kategórie subjektov, ktoré by mali z hľadiska právneho zastúpenia odlišné postavenie a tak im de facto právo na náhradu trov konania upierať a z hľadiska ostatných subjektov ich diskriminovať.

Odvolanie navrhovateľa proti rozsudku súdu prvého stupňa vo veci samej bolo teda zjavne neopodstatnené.

Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej a vo výroku o náhrade trov konania potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnej odporkyni a vedľajšiemu účastníkovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia podľa § 10 ods. 1, § 13 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. b), § 16 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení platnom do 30.06.2013. Predmetom odvolacieho konania bola suma 745,36 eur a odmena pri zastupovaní dvoch osôb pozostáva z jedného úkon právnej služby - písomné vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 24.05.2013 á 51,45 eur x 2 = 102,90 eur : 2 = 51,45 eur +7 ,81 eur režijný paušál, spolu 59,26 eur.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.